

endte sine Arbejder. Derfor der ikke fremkommer noget Flertal ved Afstemningen, som finder Sted om hver enkelt Dissenspost, bliver det jo Spørgsmaal, paa hvilken Maade, i Tilfælde af Stemmelighed i Udvalget, en Afgjørelse skal træffes. Da ser jeg ikke rettere end at der kun er en Maade, og det er at lade Tilfældet raade, med mindre man kunde enes om at faae en Opmand til at afgjøre Sagen, Noget, som jeg imidlertid anser for at ligge uden for Mulighederne. Paa hvilken Maade man vil lade Tilfældet komme til at raade, kan jo være en Smagsag. Her er foreslaaet, at Tilfældet kommer til at raade derved, at af de udførte Stemmeled, der selvfølgelig alle kan kunne lyde enten paa Landsthingets eller paa Folkethingets Vedtagelse af vedkommende Post, udtrækkes i Forvejen en, som bliver den afgjørende, for saa vidt der ikke alt er opnaaet Flertal. Er der opnaaet Flertal, bliver denne forlods udførte Stemme ikke benyttet. Det er jo imidlertid en Selvfølge, at naar man tvungen af Nødvendigheden, fordi man ikke kan komme overens, tilsidt maa ty til det blinde Tilfældes Afgjørelse, saa kan man ikke strække dette videre end uindgaaelig nødvendigt. Der vil ikke kunne være Tale om — forekommer det mig — at ville anvende et saadant System paa det almindelige Lovgivningsarbejde. Der vil man sige: Kan man ikke enes, saa faar man vente. Det kan man imidlertid ikke sige med Hensyn til Finantsloven, som skal bringes til Veie. Men vil man saaledes ikke lade Tilfældet eventuelt komme til at raade paa det almindelige Lovgivningsomraade, følger deraf med Nødvendighed, at man heller ikke kan tillade, at Tilfældet ved en Finantslovbestemmelse kommer til enten at ophæve eller forandre bestaaende Love og Institutioner eller til at give nye Love. Derfor maa der være visse Indskrænkninger, en vis Begrænsning i hvilke af Finantslovens Poster der kan finde deres Afgjørelse paa denne Maade. For saa vidt det gælder Rægtelser eller Bevillinger, der forandre eller ophæve bestaaende Love, kan man, naar de saaledes unddrages den endelige Afgjørelse reise det Spørgsmaal: Hvad saa? Sa, der har Regjeringen ikke vidst noget Andet og Bedre at foreslaa, end at der bliver det foregaaende Mars Finantslovs Bestemmelse for denne Dispositions Vedkommende den afgjørende; for saa vidt det derimod gælder om noget Nyt, behøves der jo Intet for at fylde det tomme Rum, der fremkommer ved, at denne Post unddrages Afstemning. Det har staaet for Regjeringen som en Følge af dette System, at et Flertal af ethvert af

Thingenes Medlemmer i Udvalget maatte have Ret til paa lignende Maade at unddrage fra den endelige Afstemning og eventuelle Tilfældigheds Afgjørelse saadanne Bevillinger paa Finantsloven, som angaa nye Foretagender, der strække sig ud over det paagældende og følgende Finantsaar, thi det er jo klart nok, at ellers vilde Finantsloven kunne benyttes til derved at skabe Forhold, om ikke evigvarende, saa dog for længere Tid ved Hjælp af den eventuelle tilfældige Afgjørelse.

Idet jeg iøvrigt skal henvise til de udførlige Bemærkninger, der ledsage Forslaget, skal jeg endnu kun tilføie, at det jo vil ligge nær for Manges Betragtning at tænke, at der var andre Bestemmelser i Grundloven, som Erfaringen i Tidernes Løb havde viist kunde være heldigere affattede. Regjeringen har imidlertid ment, at den for sit Vedkommende burde indskrænke sig til at foreslaa som Tillæg til Grundloven kun det absolut Nødvendige for at forhindre, at lignende Tilfælde som de, der allerede ere indtraadte et Par Gange, paany kunde indtræde, disse nemlig, at der ikke kommer nogen regelmæssig Finantslov til Veie, fordi de to Thing ikke kunne komme overens om de enkelte Finantslovsposter.

Jeg skal dernæst fremsætte et Forslag til Lov om Foranstaltninger til at modvirke Arbejdsløsheden samt til at formindste den derved foranledigede Nød. Det er jo en Kjendsgjerning, en sørgelig Kjendsgjerning, at forfjellige Forhold have bevirket, at der for Tiden er en større Arbejdsløshed til Stede end ellers efter Væretiden almindelig; det føles maaffe mest i Kjøbenhavn, men der er vist ikke Tvivl om, at der ogsaa andetsteds er Arbejdsløshed til Stede, og det kan jo desværre berhygtes, at selv om Arbejdsløsheden ikke tiltager, vil i ethvert Tilfælde den Nød, der er en Følge af Arbejdsløsheden, tiltage i Løbet af Vinteren. Det har derfor forekommet Regjeringen, at den ikke burde indskrænke sig til de Foranstaltninger, den kunde træffe paa sin egen Haand for at modvirke Arbejdsløsheden og dens Følger, men at den burde forelægge Rigsdagen Forslag, hvorigjennem Arbejdsløsheden langt tydeligere kunde modvirkes end blot igjennem Regjeringens Foranstaltninger. Forslaget gaar ud paa at bemyndige Finantsministeren til at gjøre rentefri Udlaan til Kommuner, der ville iværksætte kommunale Arbejder for at modvirke Arbejdsløsheden. Forslaget gaar endvidere ud paa at lette Kommunerne Tilveiebringelsen af Midler til at formindste Nøden — disse Bestemmelser ere i alt Betydning overensstemmende med dem,